

Lieve Formerende Partijen,

In Kosovo zag ik tientallen gebouwen
in cement gevat, voor eeuwig onaf.

Alsof halverwege wederopbouw
het geld op was. Of het geloof.

Iedereen rookt.

Het leven begeeft zich er
tussen optimisme en teleurstelling.

Zoals overal wellicht.

Er is veel legergroen op straat,
niet alleen soldaten
maar ook paspoppen zijn gecamoufleerd.

Best vaak in kindermaat.

Ook standbeelden zijn gewapend.

Hier is de geschiedenis
regelmatig de schaduw ingekropen,
nog altijd is geen morgen vanzelfsprekend,
dit land heeft grenzen waar oorlog nog te tastbaar is.

Soms denk ik dat wij
in hun toekomst leven.

Soms vrees ik dat het andersom is,
dat wij in ons splinterlandje
naar hun recent verleden drijven.

Versplintering verwondt -
en wij zijn lijm en pleisters kwijt.
Met alleen een voorraad noodverband
en placebo's die slechts tijdelijk symptoom bestrijden
woekeren wij met ons gebrek.

Daarmee pleit ik niet voor harde heelmeesters,
integendeel; onze breuken hebben geen nood aan amputatie
maar aan een zachte kus op de gekwetste plek.

Wanneer wij onze geest en grens hermetisch sluiten
plaatsen wij onszelf in quarantaine;
niet van de ziekte afgesloten,

maar dan worden wij de ziekte zelf.

Lieve Formerende Partijen,
het is makkelijk om te breken,
maar mogen we op heling hopen?